

ဝန်လင်း

Read on the move

ချစ်

မင်းဂရုမစိုက်ရင်

အခန်း (၁)

"ဟေ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ..ဖယ်စမ်း"

စိတ်က အရင်လိုနေသည် ။ ရှေ့ကိုတိုးလို့ မရ လမ်းက ကားဘီးရာ အတိုင်း မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းမှ လွဲ၍ ဘေးဖက်တွေမှာ သစ်ပင်ကြီးငယ် တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် လူတောင် ဆင်းလျှောက်လို့ မကောင်း။

ရှေ့မှာ ကလေးတင်ထားသည့် တွန်းလှည်းလေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘာလုပ်နေမှန်းမသိ...

လှည်းကို လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ရပ်ကာ လမ်းဘေးနှစ်ဖက်ကို ဟိုဘက်ပြေးကြည့်လိုက် ဒီဘက်မျှော်ကြည့်လိုက်နှင့်...

"ဟေ့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဖယ်လို့ ဆို့"

သူ့လေသံမြင့်၍ ထပ်အော်သည် ။ မိန်းကလေးက တွန်းလှည်း၏ လက်ကိုင်ကိုပြန်ကိုင်၍ ...

"ဘယ်လိုလုပ်ဖယ်ရမှာ လဲ ဘေးမှာ ဗွက်တွေနဲ့ သစ်ပင်တွေနဲ့ ကျွတ်တွယ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"တောက်"

သူမက ပြန်အော်သည် ။ တက်တစ်ချက်ခေါက်မိကာ ကောင်း ကား

ပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။ သူမကလည်း မျက်နှာတစ်ချက်မှ မလွှဲဘဲ ပြန်ကြည့်နေသည် ။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ အရပ်က သတိထားမိလောက်အောင် မြင့်သည် ။

ကိုယ်လုံးကလည်း တော်တော်လှပါသည် ။ သို့သော် ထဘီက ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်နှင့် ရင်စေ့အင်္ကျီ ခါးက ကျပ်ကျပ်ကပ်ကပ် မရှိဘဲ ခါးစပ်နားမှာ ခေါင်းလောင်းပွကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဆံပင်က ဆေးဆိုးတာမဟုတ်ဘဲ နီကျင်ကျင် ပါးပါးလေးနှင့် ခါးလောက်ထိ ရှည်သော်လည်း ကြည့်လို့ မကောင်း...။

သားရေကွင်းလေးနှင့် ဖြစ်သလို စုစည်းထားတော့ မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်မှာ အတိုအထွာဆံပင်တိုစတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

ထိုမျက်နှာ၏ အရောင်က အဆီပြန်ပြန် နီကျင်ကျင် ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်တာနှင့် သူမသည် အလွန်ဆင်းရဲသော စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ပဲ ကောက်ချက်ချနိုင်၏။

"ဘာလဲ ရှေ့မှာ ပေကပ်ကပ်လုပ်ပြီး ဘာပြဿနာရှာမလို့ လဲ ဖယ်ဆို ဖယ်လိုက်ပါလား"

"အံ...မာ"

သူမဟာ အသံလည်း တော်တော်အောင်ပုံရလေသည် ။

အံမာကို သံရှည်ဆွဲ၍ ဆတ်ခနဲ ခါးထောက်၏။

"ဖယ်ခိုင်းနေတဲ့ ရှင်မျက်လုံးကြီးကို နည်းနည်းပါးပါး အလုပ်ပေးပြီး ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဟိုမှာ လမ်းရှိလား"

သူမက ရေစပ်စပ်နှင့် ဗွက်ထနေသော သစ်ပင်အုပ်တွေထဲ လက်ညှိုး

ထိုး၍ ကြည့်ခိုင်းနေ၏။ သူတစ်ချက်တော့ ဝေ့ကြည့်လိုက်မိကာ...

"သိတယ်လေ၊ ကားလွတ်ရုံဖြစ်ဖြစ် တိုးလိုက်ပေါ့ ဗွက်လွတ်တဲ့ နေရာလူက ရွှေ့ရပ်လို့ ရတာပဲ မင်းသက်သက်ကပ်နေတာ"

"ကပ်တယ်ထင်ရင် ရှင့်ကားကြီးကို ကွေ့သွားလိုက် ကားကို ကျွတ်တွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူကိုပဲတွယ်မှာ ကျွန်မ မဖယ်နိုင်ဘူး"

"တောက်ကွာ"

"အံ့မယ် အံ့မယ်၊ ရှင်က တက်ခေါက်ရအောင် ဘာလဲ"

ကောင်း စူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်လိုက်မိပေမယ့်။ ဘာမှ မပြောဖြစ်တော့ပါ။

လှည်းကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ချုံထဲပစ်ထည့်လိုက်ဖို့ ဟာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လှည်းပေါ်မှာ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းပြူးပြူး ကစ်ကစ်လေးနှင့် မျက်နှာလေးက သူ့ကို မော့ငေးလျက် နီရဲသော နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေပင် ပွင့်နေရှာ၏။

ကလေးလေးကိုကြည့်ကာ လှည်းကို သူဆွဲလှည့်လိုက်တော့ သူမ ဖျပ်ဖျပ်လူးသွား၏။

"ဒါ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ကလေးကို ဘာလုပ်တာလဲ"

လှည်းကလေးအတိုင်း နောက်ခန်းထဲမှာ ထည့်လိုက်ပြီး သူတံခါးပိတ်လိုက်တော့ ခြေစုံရပ် အော်နေသည့် သူမပြေးလိုက်လာ၏။ ကောင်းက တံခါးကိုသော့ချပစ်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်ဆုတ်လိုက်၏။

"ရှင် ကလေးကို ဘယ်ခေါ်မလို့ လဲ၊ ကျွန်မအော်မှာ နော်၊ ဟော ဒီမှာ ကလေးကိုခိုးသွားပြီ လုပ်ပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး"

သူမက တကယ်အော်တော့သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ခြံကိုတံတိုင်းကြီးတွေ ခတ်၍ တခမ်းတနားနေကြသည့် ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ချက်ချင်းကြီး တုတ်ဆွဲဓားဆွဲ ထွက်လာမည့် သူမရှိ...

ကားဆုတ်သွားသည့်အတိုင်း သူမပြေး လိုက်လေ ကားခေါင်းကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် တဘုန်းဘုန်း ပုတ်၍ အော်၏။

"ရပ် ရပ်ပေး"

လမ်းဆုံးကာနီးမှ သူမသဘောပေါက်ရှာပုံရ၏။

ရင်ဘတ်လေး ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ကပ်၍ လက်သီးဆုပ်ကျန်ခဲ့သည်။ ။

ကားရပ်လိုက်ကာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည့် သူမကို ကောင်းမျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်၏။

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ထားလိုက်ကာ

"ဒီမှာ လာခေါ်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ရှင်ဆွဲတင်သွားတာမို့လား၊ ရှင့်ဘာသာပြန်ချပေး"

တော်တော်လာတဲ့ ကောင်မလေး

နောက်တစ်ခါ တက်ခေါက်လိုက်လျှင် ပြဿနာက ကြီးထွားသွားဦးမည်။

ကောင်း အလိုလိုနေရင်း မရှည်တတ်သည့် စိတ်က ဒေါသတွေ စွက်ဖက်လျက် လှည်းနဲ့ ကလေးကို သူဘာသာပဲ ဆွဲချရသည်။ ။

တံခါးကို ဆောင့်ဆောင့်ပြန်ပိတ်ကာ မောင်းထွက်လိုက်တော့ သူမ

က ရပ်နေတုန်းပါပဲ ဒီလောက်တောင် စွာတဲ့ ဟာလေး...

ကောင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကားကို အရှိန်နဲ့ ဆောင့်ထွက်ပစ်လိုက်၏။

ဖယ်ပေးလို့ ပြောနေလည်း မဖယ်ဘူး ပြောချင်ပြောဦးမှာ ၊ သေသွားရင် လျော်ပေးလိုက်ရုံပဲ..

"အား"

ကားက အင်အားသုံး၍ ခေါင်းတိုးဝင်လာသဖြင့် သူမလန့်ဖျပ် အော်ကာ ခုန်ရှောင်သွားလေသည် ။

ကောင်း ပြုံးလိုက်မိသည် ။

အသံကို မကြားရသော်လည်း ကားကိုလိုက်ကြည့်၍ ခါးထောက်ကျန်ခဲ့သော သူမပါးစပ်ထဲမှာ ဘာတွေကို ရွတ်ကျန်ခဲ့မည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်ဖို့ မလို..

အဟွန်း စိတ်တော့ မကောင်းဘူး။

"တောက်" ဒီတစ်ခါ တက်ခေါက်မိသူက ဂျီဂျီပါ။

"လူပါးဝလိုက်တာ"

ခါးထောက်ဖြုတ်ဖို့ သတိမရ၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ ကုတ်ဖဲ့အော်ဟစ်၍ ရန်တွေ့ချင်တာ အထမမြောက်။

ဒေါသက အကင်းမသေနိုင်သည့် မီးခိုးငွေ့များကို တလွန်လွန် ကျန်ခဲ့လေသည် ။

ထိုစဉ် ကလေးက ဝါးခနဲ ထငို၏။

"ဟင် ကလေး ကလေးမငိုနဲ့ "

ဂျီဂျီ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကလေးဆီပြန်လှည့်ပြေး၏။

သို့သော်...

"ဟင် နို့ဘူးကော ကလေး ကလေးနို့ဘူး ဘယ်ရောက်...အယ်"

ကားဆီ သတိရလိုက်သော်လည်း ကားကမရှိတော့ပါ။

"ဒုက္ခပါပဲ"

ကလေးကို ကောက်ယူချီလိုက်ရင်း ဂျီဂျီ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပေ

။

"တိတ်ပါ ကလေးရာ၊ နင်ကလည်း လေထန်ဆိုတဲ့ အတိုင်း အရမ်းအ
ငိုသန်တာပဲ၊ လိမ္မာတယ် တိတ်နော် တိတ်"

လှုပ်၍ ချော့ ခေါင်းလေးပွတ် တင်ပါးလေးပုတ် ဘယ်လိုချော့ချော့
ကလေးက အငိုမတိတ်တော့ဘဲ ဖြစ်လိုက်...

"စောစောက ငိုပါလား နင်၊ ကားပေါ်ပါသွားကာမှ ငါက ဘယ်လိုလုပ်
ရမှာ လဲ၊ နို့ဘူးဝယ်ပြီး ထပ်ဖျော်ရအောင် ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့ဘူး"

ဒေါသဖြစ်မိလျှင် လူက ကျားစီးဖားစီးပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ငိုချင်ပြီဆိုလည်း ဂျီဂျီမျက်ရည်က လူးကြား သူကြား ရှောင်
တတ်တာမဟုတ်၊ ကလေးကို ဒေါသဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့
သည့် ဒေါသကြောင့် ငိုချင်လာမိ၏။ ဟိုနားဒီနားဆိုပြီး ကလေးကို
လှည်းလေးပေါ်တင်တွန်းရင်း လမ်းမပေါ်ရောက်လာခဲ့သည် ။

နှစ်ဆင့်ချိုင့် သုံးဆင့်ချိုင့်ကလေးတွေနှင့် မိန်းမငယ်လေးတွေ နှစ်
ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ အလုပ်က ပြန်လာကြတာ မြင်
တော့ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့သည် ။

ဘာလုပ်ကြတာပါလိမ့်ဟု သိချင်လာသောကြောင့် မေးကြည့်တော့ စက်ရုံဆင်းကြတာဟု ဖြေသည်။ ။

လောလောဆယ်မှာ ကိုယ့်ဘဝက ရေမျောကမ်းတင်မို့ အလုပ်ဆိုတာ နှင့် မျက်စိဖွင့်နားစွင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ။

ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလဲ ဘယ်လောက်ရသလဲ ဘယ်အချိန်တွေ ဆင်းရဲ တာလဲ ငါလုပ်ရင် ရပျံ့မလား..

စသဖြင့် အတွေးများ နှင့် ဟိုဒီမေးစမ်းရင်း နယ်ကျွံသွားခဲ့တာ ပြန် လည်လာတော့ လမ်းတွေ မှားကုန်၏။

တကယ်ဆို လမ်းမပုံစံချင်းတူပေမယ့် အထဲဝင်တော့ ဦးလေးတို့ လမ်း မဟုတ်တာကို သိလိုက်သည်။ ။

ဦးလေးတို့ လမ်းက ဒီလိုဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မျိုး မဟုတ်ပါ။

ဝ င် က ၁၈ မှာ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းလေးတွေ ရှိတာချင်းတူပေမယ့် အထဲမှာ တော့ ရှင်းသွားကာ ကွမ်းယာဆိုင်နှင့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် တွဲလျက် ဆိုင်တန်းလေးကို နည်းနည်းဝင်တာနဲ့ မြင်ရင်...

ခုတော့ ဂျီဂျီ နောက်ပြန်လှည့်မလို့ ဟာ ဟိုကားလုပ်လို့ အရှည်ကြီး ပြန်လှည့်ရတော့မယ့် အဖြစ်။ တော်ကြာ လမ်းတစ်ဝက်လောက်မှာ ကားတစ်စီးစီး ထပ်ဝင်မလာဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။

ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး လမ်းထိပ်ကို ပြန်ပို့ ပေးတော့ မြန်မြန် ရောက်တာပေါ့။ ငိုနေသည့် ကလေးကိုပဲ ကမန်းက တန်း ပြန်တင်ပြီး အပြေးတစ်ပိုင်း တွန်းခဲ့မိသည်။ ။

"ဟူး"

တွန်းလှည်းလေးက လှုပ်ခါဆောင့်ခုန်လျက် ပါလာသဖြင့် ကလေးလည်း အငိုတိတ်သွား၏။ ဘယ်ဘက်ကို သွားရမလဲ။ လမ်းထိပ်မှာ ဟိုဘက် ဒီဘက် လျှောက်ကြည့်ကာ ဦးလေးတို့ လမ်း ဘယ်လမ်းဖြစ်နိုင်မလဲ ဆိုတာကို ချိန်ဆနေမိ၏။

နောက်ဆုံး မိုးချုပ်ခါနီးပြီမို့ ဆွဲခြင်းကြီးနဲ့ လျှောက်လာတဲ့ မိန်းမကြီးကိုပဲ မေးလိုက်ရတော့သည် ။

"အန်တီ ခေမာလမ်းက ဘယ်လမ်းလဲဟင်"

"ဟေ ခေမာလမ်းက ဟိုဘက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီလေ၊ ကားနှစ်မှတ်တိုင်လောက် ပြန်စီးလိုက်ပေါ့၊ အဲဒီကနေ လျှောက်ဝင်သွားရင် ခေမာပဲ"

"ရှင် ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ကားနှစ်မှတ်တိုင်တောင်မှ မောပြီ။ ဂျီဂျီ တွေဝေ မနေတော့ဘဲ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လှည်းလေးကို ခပ်သွက်သွက်တွန်းခဲ့၏။ ကလေးက တအားမငိုသော်လည်း တအဲ့အဲ့နှင့် ဂျီဂျီကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေသည် ။ ပြီးတော့ ငိုသံက စူးလာ၏။

"မငိုနဲ့ လေ၊ အိမ်ရောက်ရင် နို့ဖျော်တိုက်မယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ"

ဒုက္ခပါပဲဆိုတာက နို့ဘူးမရှိတာကို သတိရလိုက်၍ ဖြစ်သည် ။ နို့ဘူးတစ်ဘူးက အနိမ့်ဆုံးက သုံးရောငါးဆယ် ရှိသည် ။ ပြီးတော့ နို့သီးခေါင်းက ဝယ်ရဦးမည်။

လေထန်ဟာ နို့သီးခေါင်းအင်မတန် ရွေးတဲ့ ကလေး။ သူစို့နေကျ နို့ဘူးမဟုတ်ဘဲ သူများ နို့ဘူး ယူတိုက်လို့ မရပေ။ အခုချိန်မှာ နို့ဘူးနဲ့ နို့သီးခေါင်း ထပ်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံက သူမအတွက် ခက်ခဲနေသည် ။

ဦးလေးအိမ်ရောက်လာကတည်းက အလုပ်ရှာရင်း ချွေတာရင်းနဲ့ ပဲ

ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံလေးက ကုန်လုပြီ။ ဟိုကောင် နေကာ သူနဲ့ ချိန်းတာ လည်း နေ့တိုင်းပဲ လွဲနေသည်။ ။

ရန်ကုန်မြို့ဟာ သူမအတွက် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြစ်လောက်စရာ မဟုတ်သော်လည်း ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတာက ဟိုတစ်ချိန်က ဖြစ်၏။ ခုပြန် လာရသည့် အဖြစ်က မိဘမဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့။

ကိုယ့်စိတ်ကို ဘယ်လောက်ပဲ တင်းတင်း မောင်ငယ်နှစ်ယောက်နှင့် သူမဘဝရှေ့ဆက်ဖို့ ဟာ အလွန်ခက်ခဲမှန်းတော့ သိနေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးနှစ်ယောက်၏ တာဝန်ကို သူမယူရမည်သာ လောလောဆယ်မှာ တော့ နို့ဘူးကိုပင် သူမဘယ်လိုရှင်းရမှန်း မသိသေး။

ထိုစဉ် ကလေးက စိတ်ပါလက်ပါကြီး ထအော်တော့သည်။ ။ အတွေး သံသရာက ထိုအသံကြားမှ တိခနဲ ရပ်၏။

"ဟင် ငါဘယ်ရောက် လာပြန်ပြီလဲ"

သူ စောစောက စက်ရုံရှာရင်း ရောက်ခဲ့သည့်နေရာတွေကို သတိထားမိတော့ နောက်ထပ် လွန် လာပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။

"တောက်"

ကလေးငိုတာကို မဟုတ်ဘဲ ကလေးအငိုတိတ်အောင် မစွမ်းနိုင်သည့် အပြင် အိမ်ရောက်အောင်တောင် မပြန်နိုင်သော ကိုယ့်အဖြစ်ကို တက်ခေါက်မိ၏။ မျက်လုံးတို့ သည် လမ်းပေါ်သို့ ဝေ့ဝဲကြည့်မိပြီး ပြန်လှည့်ဖို့ စိတ်ကူးထဲတွင် ..

"ဟင် ဟိုမှာ ကား"

လမ်းတစ်ဖက်မှာ ပါ စတီးရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မိုးပြာရောင်ခါးပတ်ရစ်နှင့် ဝက်ဝွန်ကားကြီး၊ ဒီကားမှ ဒီကား...

ကားက ကန်စပ်မှာ လှပစွာ ဖွဲ့စည်းထားသည့် စားသောက်ဆိုင် တိုက်ပြာလေး၏ ရှေ့နားမှာ ရပ်ထား၏။ တိုက်ပြာလေးမှာ ဘေးကာ နံရံတွေမထားဘဲ ပန်းဆွဲတွေချထားကာ မိုးမချုပ်သေးဘဲ ရောင်စုံမီးလုံးတွေ ထွန်းထားသည်။

နောက်ခံရေကန်နှင့် စားသောက်ဆိုင်လေးက ဘန်ဂလိုဆန်ဆန်လေး လှသည်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ လည်း ကိုယ်ပိုင်ကားတွေချည်း မနည်းမနော။ ကားသွားကားလာကိုကြည့်ကာ ဂျီဂျီ လှည်းကလေးတွန်း၍ တစ်ဖက်ကို ပြေးကူးလိုက်သည်။

သူမ ဟိုဘက်ရောက်သည် နှင့် ဆိုင်ထဲက ထွက်လာကြသည့် ယောက်ျားသုံးယောက်ထဲမှာ အလယ်က ဟိုလူ၊ ဘောင်းဘီရှည်အနက် စပို့ရှပ် ခဲပုတ်ရောင်အစင်းနှင့် သုံးယောက်ထဲမှာ သူ့အရပ်ကြီးက ထင်းနေ၏။ ပြီးတော့ ပခုံးပေါ်ထိ ထောက်ခွေနေသည့် ဆံပင်ရှည်ကို နောက်လှန်သိမ်းထားလျက် ထူးဆန်းနေသော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို မမှတ်မိစရာမရှိ။

"ဒီမှာ ဒီမှာ "

ကားတံခါးဆီ သူလက်လှမ်းစဉ် ဂျီဂျီအသံပေး၍ ပြေးသည်။ သူက ပခုံးတစ်ဖက်မှာ မေးဖျားလေးကပ်သွားသည် အထိ စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ သူမကိုမြင်သော် မျက်မှောင်ကုတ်ပစ်သည်။

"ကလေးနို့ဘူး ရှင့်ကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်"

"ဘာ"

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်က လူနှစ်ယောက်က သူနဲ့ ဂျီဂျီကို တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်ကြည့်နေကြ၏။

"ဒီမှာ ဒီမှာ တံခါးဖွင့်စမ်း ဒီတံခါးကို ဒီထဲမှာ "

နောက်ခန်းတံခါးကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်၍ ဂျီဂျီ အတင်းဖွင့်ခိုင်း၏။ သူ
မမှာ ဒီကားကို ပြန်တွေ့တာပဲ ကံကြီးလွန်းလို့ ...

"လာဖွင့်လေ ဘာလုပ်နေတာလဲ ရှင် ဟိုလမ်းကြားထဲမှာ
အတင်းကြီး ဆွဲချထားခဲ့လို့ နို့ဘူး ကျန်ခဲ့တာ ကလေးငိုလိုက်တာ ဘယ်
လိုမှ ချောလို့ မရဘူး"

ပြောရင်း ကလေးက ထင်လာသဖြင့် အားလုံးစုံပြည်သွားလေသည် ။
သူ့မျက်နှာကြီး သပြေသီးမှ ညှို့လို ညှိမည်းသွားတာလည်း ဂျီဂျီ ဂရုမစို
က်။

"ကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခကို ကလေးနဲ့ နေရတဲ့ လူမှ သိရတာ ရှင်
ကတော့ နို့ဘူးလေးတစ်ဘူး ကျန်ခဲ့တာကို ဒီလောက်ဖြစ်နေရလားလို့
ထင်မှာ ပေါ့"

ကြာလေပိုဆိုးလေ။ သူမ ပုံစံစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ပြောသမျှ ဘာ
လိုလို စကားတွေကြောင့် မရင်းနှီးကြသေးသော မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်က
မသိမသာ လက်တို့ ၍ သူတို့ ကားပေါ် သူတို့ တက်သွားကြသည် ။

ဘယ်လိုထင်သွားကြပြီလဲဆိုတာ မေးနေဖို့ မလိုပါ။ ကောင်းမျက်လုံး
တွေ မီးတောက်များ လို ဒေါသကြောင့် အလျှံတညီးညီး တက်လာ၏။

"ဖွင့်လေ ယူလိုက် မတွေ့လို့ ကတော့ သက်သက် ဇယားရှုပ်အောင်
လုပ်တဲ့ မင်းကို အချုပ်ထဲထည့်ပစ်မယ်"

"ဟင်"

တံခါးကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဖွင့်ဆိုလို့ ကိုင်ပြီးသည့်လက်က
ရပ်တန့်သွားသည် ။ ဂျီဂျီက သူ့ကိုပြန်ကြည့်၍ ...

"ဪ ဇယားရှုပ်အောင်လုပ်ရင် အချုပ်ထဲရောက်ရတဲ့ ဥပဒေလည်း ရှိသလား ဒါဆို ရှင့်ကို အရင်ပို့လို့ ရတယ် ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မပြေးရလွှား ရတာ အမောဆိုပြီး သေမယ်ဆို သေလို့ ရတယ်"

"ကောင်းတာပဲ ကျော်သူ့ကားခေါ်ဖို့ မလိုဘူး၊ အစအဆုံး တာဝန်ယူ ပေးလိုက်ဦးမယ် တောက်"

"ဘာ ရှင်ဘာပြောတာလဲ"

ကျော်သူ့ကားဆိုတာကို နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ကိုပြောတာမှန်း ဂျီဂျီ ရုတ်တရက်မသိ၊ တက်ခေါက်လိုက်တာကိုတော့ မခံနိုင်တာ အမှန်

"ကဲ ဖွင့်လေ အဲဒီထဲမှာ နို့ဘူးဆိုတာ ရှိရင်ရှိ မရှိရင် အတွေ့ပဲ"

"အံ့မယ် ကြိမ်းဝါးနေလိုက်တာ ရှင်ချည်းပဲ ပါးစပ်ပါနေတာလား၊ တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ရှင့်ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်မယ်လေ မျှမျှတတ လောင်းကြေးထပ်တာပေါ့"

"မင်း"

ကောင်း ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်လျက် တစ်ချက်တည်းနှင့် သူမဘေးကို ရောက်သွား၏။ သို့သော် လက်ရောက်သွားတာက တံခါးဆီကိုပဲ ဖြစ်၏။ ဒေါသဗလပွနှင့် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မတော်တဆ ထိမိသွားသည် ။

"အ"

ခပ်အုပ်အုပ်လေးပဲ အော်သံကြားရကာ ကားထဲကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ထိုကိစ္စကို ရန်တွေ့သံထွက်မလာပေ။ သူမသည် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်နှင့် ဖိဆုပ်ထားလျက် ကားထဲကို လည်ပင်းလေးရှည်ကြည့်သည် ။ သူဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်နေသဖြင့် သူမက ခြေနင်းဖုံး

ပေါ်ခြေတစ်ဖက်နင်း၍ တက်ကာ ကားထဲသို့ ကုန်းကွရှာပြန်သည်။ ။

ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းပြီး သူ့ဘက်လှည့်လိုက်တော့ သူမလက်ထဲမှာ နို့ဘူးလေးနှင့်..

"ဘယ်နှယ်လဲ"

မျက်ခုံးသွယ်သွယ်နက်နက်လေး တစ်ဖက်ဆတ်ခနဲ ပင့်တက်သွားကာ နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ သူ့ကို မေးဆတ်မေး၏။

"ဟွန်း သနားလို့ လျော့ပေးလိုက်မယ် သွားတော့ ရပြီ"

ဒေါသကြီးနေသော်လည်း ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည့် သူ့ကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းသွားကာ လှည်းဆီရောက်၏။ တစ်သက်လုံးမှာ ဒေါသနှင့် အရှက် သတ်ပုတ်လုံးထွေးကာ မျက်လုံးတွေပင် ပြာခဲ့ရတာ ဒါဟာ ပထမဆုံး။

ပြန်လည်ချေပနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်ရင်း အရှုံးပေးခဲ့ရသည့် အဖြစ်။ ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ။ သူ့ကားပြန်ဆုတ်ပေးခဲ့သည် အထိ သူမသည် ကလေးကို နို့ဘူးလှည့်တိုက်ရင်း နည်းနည်းမှ မော့ကြည့်မလာတော့ပါ။ ကလေးငိုသံလည်း ပျောက်သွား၏။ တကယ်ပဲ ဒီနို့ဘူးကြောင့် သူ့နောက်ကို ရှာဖွေလိုက်နေခဲ့တာလား။

သူထင်သလို ပြဿနာလိုက်ရှာခြင်း မဟုတ်တာကို သိပေမယ့်လည်း အပြောအဆို ရဲတင်းသလောက် သူမပဲ အနိုင်ရသွားသည့်အဖြစ်ကို ရှက်နေခဲ့မိသည် ။

တစ်ဆက်တည်းမှာ နွမ်းပါးပုံရသော သူမပုံစံကို မြင်ယောင်ကာ နို့ဘူးတစ်ဘူးတောင် ပြန်မဝယ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသလားဟု တွေးမိပြန်သည် ။ ကားမောင်းနေရင်း ကောင်းစိတ်တွေ သူမဆီပဲ ရော

ကံနေသည် ။

အလုပ်မှ လွဲ၍ ဘာကိုမှ ခေါင်းထဲမထည့်ခဲ့သည့် ကောင်းကင်ရောင်
ဆိုသော သူ့ရင်ထဲမှာ သူမကို မလိုလားစွာ ရှိရင်းနဲ့ ပဲ....

အခန်း (၂)

"ဘယ့်နှယ်လဲ အဆင်ပြေလား"

ဂျီဂျီ ထွက်လာတာမြင်သည် နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထလာရင်း နေကာက လှမ်းမေးသည် ။ ဂျီဂျီရှုံ့မဲ့၍ ခေါင်းခါလိုက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဟာ နင်လည်း ကူညီခဲ့တာပဲ ငါက ပညာမှ မတတ်တာ"

"ဒုတိယနှစ် တက်အံ့ဆဲဆဲဆိုတာ နင်မပြောဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

ဂျီဂျီက စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ အစိမ်းရောင် အိတ်ပြားလေး၏ ကြိုးကို နှစ်ဖက်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းငုံ့လျှောက်၏။ ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၍ အရပ်မြင့်သော ဂျီဂျီဆိုသည့် သူငယ်ချင်းလေးကို ငဲ့ကြည့်ကာ နေကာ သက်ပြင်းချမိသည် ။

လှပေမယ့်လည်း ဝတ်ကောင်းစားလှ မဝတ်နိုင်ရှာသဖြင့် မပေါ်လွင်။ ဒါကိုလည်း သူမနေတတ်တာပဲ ဖြစ်၏။ မဝတ်ရ မစားရလို့ မျိုသိပ်ရင်း ညည်းညူတာမရှိ။ ချမ်းသာပေမယ့်လည်း ဆင်းရဲနေရှာသည့် သူငယ်ချင်းလေး။

သူကတော့ ဟိုတုန်းကလည်း ချမ်းသာခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ အခု မချမ်းသာတာလည်း ရင်ပူဖွယ်ရာမရှိ။ အမေရယ် ကုန်စုံဆိုင်လေးရယ် သူ့ဘဝက ဒါပဲ ဖြစ်၏။ အမေက အသက်ငါးဆယ် ဆိုပေမယ့် မိန်းမငယ်တစ်ယောက်လို နုပျိုနေသေးသည် ။ ကျန်းမာနေသေးသည် ။

အမေ့နားမှာ သူ့ရှိတုန်းကလည်း ဂီတာတစ်လက်နဲ့ ပဲ သူက အငြိမ်းစား။ သားလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အမေကဆူရင်း အော်ရင်းနဲ့ ပဲ ကျေကျေနပ်နပ် မွေးမြူလာခဲ့တော့ သူ တကယ့်ကို လက်ကြာမတင်းခဲ့ပေ။

ခုလည်း အမေ့အတွက် သူ့အနားမှာ ရှိနေပေးဖို့ မလိုပါ။ အမေက သူ့ဈေးဆိုင်နဲ့ သူ ဖူလုံကာ ငွေတိုးချေးနေနိုင်သေးသည် ။ ဒုက္ခဖြစ်နေသူက ဂျီဂျီတစ်ယောက်သာ...

"လာဟာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဝင်စားရအောင် ရှေ့နားမှာ ငါစားနေကျဆို င် ရှိတယ်"

ဂျီဂျီက ခေါင်းညိတ်၍ သူ့နောက်က ပါလာသည် ။ ထိုင်ခါနီးကျတော့ နာရီကို မြှောက်ကြည့်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ နာရီကြည့်တာလဲ"

"ကလေးငိုနေမှာ စိုးလို့ "

နေကာ သက်ပြင်းချမိပြန်သည် ။

"ရေဆန်ကော"

သူထပ်မေးတော့ ဂျီဂျီက ပြောင်ရှင်းနေသည့် နဖူးလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ ထောက်တင်ထားသည့် လက်ဖဝါးလေးထဲထည့်၍ မျက်နှာငုံချကာ

...

"သူရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့ နေကာရယ် ငါ့မောင်လေးလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ သူ့ခမျာ အရွယ်လေးနဲ့ မမျှ ပင်ပန်းရှာတာ ဒီနှစ်ကျောင်း တွေဖွင့်ရင် သူ့ကိုအပ်လို့ ရပြီ ငါတော့ မောင်လေးကို ကျောင်းထားနိုင်မယ် မထင်ဘူး"

"အားမလျှော့ပါနဲ့ ဟာ ကံဆိုတာ ရှိပါသေးတယ် သူ့ပညာတတ်ဖို့ ကံ ပါလာရင် နင်လည်း အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေလာမှာ ပေါ့ ပြီးတော့ မောင်တွေအတွက်ချည်း ပူမနေနဲ့ ဦး နင့်ကိုယ်နင်လည်း ပြန်ကြည့် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကလေးငယ်လေးက တန်းလန်း"

ဂျီဂျီက ငုံ့နေသည့် မျက်နှာဆတ်ခနဲ မော့ လာပြီး..

"ငါ့ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စက ဘာဖြစ်လဲ ကကြီးခကွေးမှန်းသိတယ်၊ A မှန်း B မှန်းသိတယ် မောင်လေးကို ကျောင်းထားနိုင်ရင် ကလေးက န ကန်းတစ်လုံးမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး သေစာရှင်စာတောင် ဖတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဪ ဒီနှစ်ထားနိုင်ရင် နောက်နှစ်တော့ ထားနိုင်မှာ ပေါ့ ပညာဆိုတာ အိုတယ်မရှိပါ"

"ပညာကမရှိပေမယ့် လူကအိုတယ်ဟာ အရွယ်သုံးပါးမှာ ပညာရှာတဲ့ အရွယ်ဆိုတာ သတ်မှတ်ထားတာရှိတယ် ကြီးတောင့်ကြီးမားကျမှ ကကြီးခကွေး သင်ရတော့မလား"

နေကာက ဂုတ်ထောက်ဆံပင်တွေကို ဂုတ်ပိုးကနေ ဖိသပ်ပွတ်ချရင်း ဂျီဂျီကို သနားသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် ကြည့်၏။

"ဂျီဂျီရာ နင်လည်း ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတဲ့ ဥစ္စာ ကလေးက ကလေးကို ပြန်ထိန်းနေရတာ မိဘအုပ်ထိန်းသလိုတော့ ဘယ်လုံခြုံမလဲ"

"လုံခြုံစေချင်တယ် မေမေ မရှိရင် ငါကအမေပဲ အစ်မကြီးတော့ အမိ အရာတဲ့ "

"မှန်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ အန်တီနွယ်ရှိနေရင်ကော နင်ခုလို ရုန်းကန်နေဖို့ ခွင့်ပြုမယ်ထင်သလား သူမသေခင် မှာ ခဲ့သလို"

"နေကာ"

ဂျီဂျီက စားပွဲကို ဖြန်းခနဲပုတ်၍ အော်ပစ်သည်။ ။ ဘေးစားပွဲက လူအချို့ လှည့်ကြည့်လာကြ၏။ နေကာ မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ဂျီဂျီကတော့ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ အကျင့်ကို လွှင့်ပစ်ထားခဲ့သူ...

"နင်က ဘာလဲ ဟိုလူယုတ်မာလက်ထဲကို ကလေးသွားထည့်ပေးဖို့ ပြောချင်တာလား"

"နင့်အမေအပေါ်မှာ သူ မတရားသလို ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူက ကလေးရဲ့ အဖေပဲ ပြီးတော့ နင်နဲ့ ခုလိုလမ်းပေါ်မှာ လိမ့်ပြီး နို့မှုန့်နဲ့ ထမင်းရည် တစ်လှည့်စီ နှစ်ပါးသွားနေရတဲ့ ကလေးဘဝကို တွေးကြည့်ပေါ့ နင်တကယ်ချစ်ရင် သူကောင်းစားဖို့ ကို ထည့်တွက်သင့်တာပေါ့"

နေကာက ငြိုငြင်နံ့၍ ဇွတ်တိုးပြောသည်။ ။ ဂျီဂျီက အံ့ကြိတ်၍ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် ရှမ်းခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ ရောက်လာသည်။ ။

နေကာက သူ့ရှေ့ကပွဲကို တူနှင့် သေချာနယ်ပြီးမှ ဂျီဂျီရှေ့ တိုးပေး၏။ ။ ပြီးမှ ကျန်တဲ့ ပွဲကို ယူစားသည်။ ။

"မစားတော့ဘူး ငါပြန်မယ်"

"ဂျီဂျီ"

ဂျီဂျီကပြောပြီး ထရပ်လိုက်၏။ နေကာက ဂျီဂျီလက်ကို လှမ်းဆွဲ

ထားလိုက်ကာ...

"ဆောရီး ငါစေတနာပိုသွားတာပါ တောင်းပန်ပါတယ် ပြန်ထိုင်ပါဟာ၊ ငါက နင့်ဘဝကို ကြည့်ပြီး ပြောမိတာပါ တကယ့်တော့ ဟိုက မဆိုသလိုနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီမှာ ကလေးကို နင်က သွားမပို့နိုင်ဘူးဆိုတာ သဘာဝကျပါတယ် အဲဒါကို ငါမေ့သွားတယ်"

ဂျီဂျီဆောင့်ခနဲ ပြန်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် မျက်ရည်ဝဲနေသည်။

"စားနော် ငါအထပ်ထပ် တောင်းပန်ပါတယ် ပြေပါ"

ပန်းကန်ကို ရှေ့ထပ်တိုးပေးတော့ ဂျီဂျီ တူကို ကောက်ကိုင်၏။ မျက်နှာငုံ၍ ခေါက်ဆွဲကို ပါးစပ်ထဲထည့်စဉ် မျက်ရည်စက်တို့ ပေါက်ခနဲ ပေါက်ခနဲ ကြွေ၏။

"ဟာ...ဂျီဂျီ နင်"

နေကာ စားမလို့ တူကိုင်လိုက်ပြီးမှ ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ တူကို ပြန်ချ၏။ ပြီးတော့ တစ်ရှူးထုတ်၍ လှမ်းပေးရင်း...

"မငိုပါနဲ့ ဟာ ငါဘယ်လို တောင်းပန်ရမှာ လဲ ငါမှားသွားပါတယ်"

"နေကာနော် မတောင်းပန်နဲ့ နင့်ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက် ငါ့ကို သနားတာ ငါအမုန်းဆုံးပဲသိလား ဝမ်းနည်းလို့ မျက်ရည်ကျတာ မဟုတ်ဘူး ဒေါသဖြစ်လို့ "

"ဟုတ်တယ် အဲဒါကိုသိတယ်၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ငါပြောလိုက်လို့ ငိုတာကို ငါကထိုင်ကြည့်နေရမှာ လား တိတ်ပါဟာ နင်မျက်ရည်ကျရင် ငါမနေတတ်ဘူး"

"သွားသေလိုက်"

ဂျီဂျီက အစားမပျက်ဘဲ ရှိက်နေလိုက်သေးသည် ။ ဘေးကကြည့်
တော့ အငိုမတိတ်ဘဲ မုန့်စားနေသည့် ကလေးတစ်ယောက်လို...

ဂျီဂျီရယ်

နတ်ပန်းချီဆိုသည့် မိန်းကလေးဟာ ပန်းချီ၏ နောက် စာလုံးချီကို
ရေးတဲ့ အသံနဲ့ မထွက်ဘဲ ဖတ်သည့်အသံအတိုင်း ဂျီသံထွက်၍ အဖျား
ဆွတ်ကာ ဂျီဂျီဟု တွင် ခဲ့သည် ။ ဂျီဂျီတို့ အမေ ဒေါ်ပန်းနွယ်ကတော့
ပြောဖူးပါသည် ။

"အဖျားဆွတ်ခေါ်ရုံပဲ မဟုတ်ဘူး ဟေ့ ဂျီကိုဂျီလွန်းလို့ ဂျီဂျီလို့ ခေါ်
တာ။ ငယ်ငယ်တုန်းကလေ သူ့ကို နှပ်ညှစ်ပေးတာတောင် နှပ်ချေး ပြန်
တပ်ပေးရမယ်ဆိုပြီး ခြေဆင်းငိုလိုက်တာ တစ်မနက်စာကုန်ရော"

နတ်ပန်းချီနှင့် ရောထွေးလာခဲ့သော ဂျီဂျီရာဇဝင်ပါ။

သူနဲ့ ဂျီဂျီရာဇဝင်ကျတော့ ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ အိမ်နီးချင်းသူငယ်ချင်း
ဟိုတုန်းကဆို ရန်ဖြစ်ဖော်ဖြစ်ဘက်။ အရွယ်တွေရောက်လာတော့ ငါ
ယောက်ျားလေးပါလားဆိုသည့် အသိလေးဝင်လာ၏။ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်နှင့် တုပြိုင်ရန်မဖြစ်သင့်မှန်း သိလာသည် ။

ပြီးတော့ သူဟာ ကြာ လာလေ ဂျီဂျီကိုမခေါ်ဘဲ မနေနိုင်လေ။
ထို့ကြောင့် ဂျီဂျီကိုပဲ အလျှော့ပေးလာခဲ့ရင်း ခုကျတော့ ဂျီဂျီနိုင်သမျှ သူ
လိုမခံနေရသည် ။ ဂျီဂျီခမျာ မိဘမဲ့ ဘဝနှင့် မောင်ငယ်နှစ်ယောက်ကို ရ
န်းကန်ကျွေးမွေးနေရရာသူလေး။

"ဂျီဂျီ"

"ဘာလဲ"

ဂျီဂျီက တစ်ရှူးကိုသေးသေးလေးတွေ ဆုတ်ယူ၍ နှပ်သုတ်ပြီး ချလို

က်။ ပါးစပ်သုတ်ပြီးချလိုက် နောက်ထပ် ဆွဲထုတ်၍ လည်း စားပွဲပေါ်မှာ
ဟိုလျှောက်ပွတ် ဒီလျှောက်ပွတ်။ နေကာက ဂျီဂျီ လက်ကလေး လှုပ်ရှား
နေသည့်အတိုင်း လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

"ဘယ်ထပ်သွားဦးမလဲ"

"နင်က အားလို့ လား"

"နင့်အတွက်ဆို အားပါတယ် ဘယ်သွားဦးမလဲပြော ငါပြောပေးနိုင်
တဲ့ အလုပ်ကတော့ ဒါပဲ နင်ဆန္ဒရှိသေးရင် နင်လိုက်ကြည့်ပေါ့"

ဂျီဂျီက နာရီကိုထပ်ကြည့်ကာ...

"သွားတော့ သွားချင်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေဆန်တို့ ကို စိတ်မချဘူး
ဟာ၊ ဒေါ်မမက စိတ်ပုတ်တယ်ဟ ဦးလေးကလည်း ဘာသိဘာသာရယ်
ဒီနေ့တော့ ပြန်တော့မယ်"

"မနက်ဖြန်ကျတော့ရော"

"ဒီလိုပဲ"

"ငါလိုက်ပေးမယ်လေ"

ဂျီဂျီက နေကာကို မျက်လုံးဝင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်၏။

"နေပါစေ နင့်အမေက နင့်ဆီခဏခဏ လိုက်လာတတ်တာ ဟိုတစ်
ခါကလည်း ငါနဲ့ လိုက်သွားတယ်ဆိုလို့ နင့်ကိုဆူတယ်ဆို"

နေကာက နှာခေါင်းရှုံ့၍ ကျွတ်ခနဲ ခေါင်းခါလိုက်၏။

"မဆိုင်ပါဘူး၊ ငါဒီလိုပဲ လျှောက်သွားလေလွင့်နေသလားဆိုပြီး ဆူ
တာ ငါ့အလုပ်က ဒါပဲဥစ္စာ သိချင်းမဆိုတဲ့ အချိန် သိချင်းရေးတယ်၊ မရှိရ
င် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ဒီလိုပဲ သွားလာရင်း..."

"ကောင်မလေးတွေ တွေ့တော့ ငမ်းလိုက်တာပေါ့ ဒါပဲမို့လား"

နေကာက စပ်ဖြဖြလုပ်နေ၏။ ရုပ်ရည်ချောမောလှသည် မဟုတ်ပေ
မယ့် နေကာက အစအနောက်သန်သဖြင့် ကျောင်းမှာ ကတည်းက ပေါ်
လွင်တဲ့ သူ ဖြစ်သည်။ ။

အရပ်မြင့်ကာ ကိုယ်လုံးက ခပ်ပါးပါးနှင့် နွဲ့သည်။ ။ ဆံပင်ရှည်ရှည်
သူ့ပုံစံက ဒီခေတ်စတိုင်လ်အရတော့ မိတယ်လို့ ပြောရမည်သာ။ ပြီး
တော့ အခုဆို သီချင်းရေးဆရာဆိုသည့် နာမည်လေးက ပျံ့နှံ့စပြုလာသ
ည်။ ။

အတီးကောင်း အဆိုကောင်း ရုပ်ချောချောဆိုတာ နေကာပဲဖြစ်နေမှ
န်း ဂျီဂျီသီခဲ့ရတာတောင် မကြာသေးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ နေကာ
ဘဝက သူမထက် အများကြီးသာနေသေးသည်။ ။ သူမမှာ သာ..

"ငါသွားတော့မယ်ဟာ နောက်နေ့ကျတော့လည်း ကြိုသလိုပေါ့ နှစ်
ယောက်ပဲသွားသွား တစ်ယောက်တည်းသွားသွား ဒီလမ်းပါပဲ ငါ့ဘာသာ
သွားလည်း ရပါတယ်"

ပြောရင်း ဂျီဂျီက လွယ်အိတ်လေးကို ပခုံးမှ စွပ်ချကာ ထရပ်လိုက်၏
။ သူ့မှာ ဂျီဂျီငိုတာနဲ့ ပဲ ခေါက်ဆွဲကို မွေလိုက်ဆွဲလိုက်နှင့် စားရသည့်အ
ဆင့် မရောက်လိုက်...

"ဂျီဂျီ နင်ခဏနေလို့ ရသေးရင် ငါနဲ့ ပလာဇာလိုက်ခဲ့ပါလား"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"နင့်ကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်လို့ "

"နင်က ပိုက်ဆံတွေ သိပ်ပေါနေတယ်ပေါ့"

"မပေါပါဘူး ဒါပေမဲ့ နင့်ကို အင်္ကျီနဲ့ စကတ်နှစ်စုံလောက် ဝယ်ပေးချင်လို့ "

"မလိုချင်ပါဘူး"

"သိသားပဲ ငါကပေးချင်လို့ ပါဆိုမှ ခဏလိုက်ခဲ့ပါဟာ ဝယ်ပေးပြီး ပြန်တော့"

"နေကာ"

ဂျီဂျီက ခြေလှမ်းရပ်၍ သူ့ကိုပြန်ကြည့်တော့ သူလည်း ရပ်တန့်သွား၏။

"ပလာဇာအတူလိုက်ပြီး နင်ဝယ်ပေးတာ ယူရအောင် ငါ့ကို နင်က ဘာထင်လို့ လဲ"

"ကွိုင်ရှာပြန်ပြီဟာ နင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဒီစကားမျိုးတွေ ဒီလိုထင်ဖို့ တွေ ဘာမှ မရှိနိုင်ဘူးထင်လို့ ငါပြောတာ ဟိုတုန်းက နင်ပေးသမျှယူ နင်ကျွေးသမျှ ငါစားခဲ့တာပဲ နင်နဲ့ ငါ့အတွက် သာတယ် နာတယ် ရှိလား"

"ရှိတယ် ခုချိန်မှာ နင် ငါ့ကို ဘာမှ ပေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့ "

ပြောပြီး ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်သည် ။ ပြီးတော့ ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ နေကုကိုပဲ ပြန်လှည့်ကြည့် လိုက်ကာ...

"နင့်မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလဲ"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ငါ့နားကပ်လေး ခဏယူထားပါလား"

"ဘာရယ်"

ပေါင်ဖို့ ပြောတာမှန်း နေကာက နားမလည်။

"နင်ကလည်း ထူလိုက်တာဟာ ရော့ ခဏယူထား ဒါကို တစ်သောင်း လောက်ပဲပေးဟာ ငါ့နားကပ်က သုံးသောင်းလောက်တန်ပါတယ် ငါလည်း ပြန်ရွေးနိုင်အောင် တစ်သောင်းပဲပေး"

"ဟား"

နားလည်သွားသဖြင့် နေကာ ပက်ပက်စက်စက် စိတ်ညစ်သွားသည်

။

"ဒုက္ခပါပဲ ဂျီဂျီရာ လူတောထဲမှာ နားကပ်ချွတ်နေပြန်ပြီ"

ညည်းညူရင်း သူ ဂျီဂျီလက်မောင်းကလေးကို လူရှင်းသည့်နေရာထိ ဆွဲခေါ်သွားမိသည် ။

"ဟဲ့ ဟဲ့ မဆွဲနဲ့ လေ ဒီမှာ နောက်ပိတ်ကျသွားတော့မှာ ပဲ"

ဂျီဂျီက နားကိုဖိအုပ်ကိုင်ရင်း ဒေါသနှင့် ပြန်အော်၏။

"အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ နင့်နားကပ်ကိုယူပြီး ငါကဘာလုပ်ရမှာ လဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ပိုက်ဆံလိုရင် ခဏချေးဆို ပြီးတာပဲဥစ္စာ"

"အလွတ်ကြီးတော့ မချေးပါနဲ့ အခု အလုပ်ကိစ္စအဆင်မပြေရင် ဒါ ပေါင်ဖို့ ငါလာကတည်းက စိတ်ကူးပြီးသား ဟိုတစ်ခါက ငါ နင့်ဆီက လေးထောင်ယူထားတယ် အခု ခြောက်ထောင်ပဲပေး ရော့ ယူမှာ လား မယူဘူးလား မယူချင်လည်း ငါ့ဟာငါ တခြားမှာ သွားလုပ်မယ်"

မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ချွတ်ပစ်လိုက်သည့် နားကပ်နှစ်ဖက်ကို သူ့ရှေ့မှာ ဖြန့်၍ ဂျီဂျီက ဇွတ်တရွတ်...

သူ မယူဘူးဆိုရင်လည်း တခြားထွက်သွားမှာ ပဲမို့ မတတ်နိုင်တော့။

"ကဲ ပေး ပေး တစ်သောင်းတော်ပြီလား"

"တော်ပြီ"

နှစ်ယောက်သား လမ်းဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပဲ အပေးအယူတွေ ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ။ ဂျီဂျီတော့ ဘယ်လိုနေသည် မသိ။ နေကာ မျက်နှာပူနေမိသည်။ ။ အရေးထဲ မယ်မင်းကြီးမက ထောင်တန်လေး ဆယ်ရွက်ကို ပွတ်ရေနေသည်။ ။

"ခြောက်ထောင်ပဲ ယူမှာ ပါဆို ရော့ လေးထောင်ပြန်ယူ"

"ကဲ ယူလိုက်ပါတော့ဟာ ရှုပ်နေတာပဲ"

"မယူဘူး ကြွေးတွေနဲ့ နှစ်သွားရင် ငါလူလုံးမလှဖြစ်သွားမှာ "

"ခုလည်း လှမှ မလှတာ မထူးပါဘူး"

"ကောင်စုတ်"

ပိုက်ဆံရေရင်း မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ဝင်လာသည်။ ။ မလှမပ ဖြစ်နေတာကို မလှဘူးပြောတော့လည်း မကြိုက်။ နေကာက နှာခေါင်းတစ်ချက်ပွတ်၍ မဲ့လိုက်၏။

မယ်မင်းကြီးမလေးက ကြီးလိုက်တဲ့ မာန၊ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခေါင်းကနေ လက်သီးဆုပ် ကြီးကြီးနဲ့ ထုချလိုက်ချင်တော့သည်။ ။

အခန်း (၃)

အိမ်ပေါ်ကို ခြေလှမ်းတင်လိုက်သည် နှင့် ဒေါ်မမ၏ မကျေမနပ် မြည်တွန်တောက်တီးသံကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရ၏။ ဂျီဂျီ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်၍ ပျဉ်ကာ၏ နောက်ကွယ်မှာ ရပ်နေလိုက်မိသည်။ ။

"ရှင်နဲ့ လည်း နှစ်ဝမ်းကွဲ သုံးဝမ်းကွဲတော်တာပါ ကိုတိုးရယ် ဟိုကကော သူတို့ မှာ ရှိနေစဉ်က ရှင်ကို ဆေးဖော်ကြောဖက်လုပ်ခဲ့လို့ လား"

"သူ့မိဘတွေက ငါ့အပေါ် ကောင်းခဲ့တာလေးတွေ ရှိပါတယ်ကွာ"

"ရှိရှိ မရှိရှိ ရှင်အပေါ် ကောင်းတာကို ရှင်ပဲခံစားခဲ့ရတာ အခု အစုတ်ထုပ်သုံးစုကြီးရဲ့ ဒုက္ခကို ခံနေရတာက ကျွန်မတို့ တစ်မိသားစုလုံးလေ၊ ပြန်တွက်ကြည့်ပါဦး။ နာမည်တွေကလည်း ဂျီဂျီတဲ့ ။ တစ်ကောင်က ရေဆန်တဲ့ ။ ဟိုသေးသေးလေးကျတော့ လေထန်တဲ့ ။ ကျက်သရေ တစ်စက်မှ မရှိတဲ့ နာမည်တွေ။ အတိတ်တစ်ပေါင် နိမိတ်ဆောင်တဲ့ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပြီး တက်လမ်းရှိတဲ့ နာမည်မျိုးတွေ မမှ ညံ့ဘူး သူတို့ ကြောင့် ကျွန်မတို့ ပါ ဒုက္ခရောက်ရတာ"

"မဆိုင်ပါဘူးကွာ ဂျီဂျီက သူ့ဟာသူ သပ်သပ်စားတာပဲ ညအိပ်တည်း ခိုရုံလေးတော့ နေပါစေ၊ ငါတို့ က သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ နှင်ချလိုက်ရင် ကောင်းမလား"

"မချလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ညအိပ်ရုံပဲအိပ်တာက သူတစ်ယောက်တည်း ဟို

ကလေးနှစ်ကောင်က တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း အသေးလေးကဆို အချိန်ပြည့် ငိုနေတာ"

ဆက်၍ နားမထောင်ချင်တော့ဘဲ ဂျီဂျီနောက်ကို မသိမသာ ပြန်ဆုတ်၍ ခုမှ ပြန်ရောက်လာသလိုမျိုး ကိုယ်ယောင်ပြလိုက်၏။ စကားသံတွေ အိခနဲ တိတ်ကျသွားသည် ။ ဒေါ်မမက မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကာမှ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လွှဲပစ်၏။

ဦးလေးလုပ်သူက မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် သူမကိုမကြည့်။ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာတွေ ပြိုင်တူ လွဲလိုက်ပြီးမှ ဦးလေးက ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ...

"ဘယ့်နှယ်လဲ အလုပ်က အဆင်ပြေခဲ့လား"

ဂျီဂျီက ပေါ့ပါးသည့် အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။

"ပြေမှာ ပါ မနက်ဖြန် သိရပြီ၊ ဪ ဟိုလေ ဂျီဂျီတောင် အဆောင်စုံစမ်းခဲ့သေးတယ် သိလား အဟွန်း ဦးလေးတို့ အိမ်မှာ ကလေးက နဂိုကတည်းက များ နေတော့ ဂျီဂျီတို့ နဲ့ ပိုဆိုးနေတာ အားနာလို့ "

"အေး အားနာတယ်ဆိုလည်း ဟိုမှာ သေချာအောင် လုပ်ပေါ့အေ ငါတို့ ကလည်း မပြောရက်ပါဘူး အားနာတာပဲပေါ့ အထူးသဖြင့် ပန်းရဲ့ မျက်နှာကို ငဲ့နေတာ ဒါပေမဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဂျီဂျီ သိတယ် မကြာတော့ပါဘူး၊ ဂျီဂျီ အမြန်ဆုံးပြောင်းပါမယ်"

ဂျီဂျီ ဟန်မဆောင်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် ဟန်ဆောင်ပြီးတာကို သူများ ပြုံးတာလည်း မကြိုက် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်တော့မှ ဟန်မဆောင်။

သူမ၏ မူကိုက အရှိကို အရှိအတိုင်း။ ထို့ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို

ခဏလေးမျှသိပ်ပြီး မုသားသုံးသည့် အပြုံးကို မျက်နှာပေါ်မှာ ကြာရှည် တင်မထားချင်သဖြင့် စကားဆုံးတာနှင့် နောက်ခန်းလေးဆီ လှည့်ထွက် လာခဲ့မိသည်။ ။ ဒေါ်မမ ကျေကျေနပ်နပ် ကျန်နေခဲ့ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ် လိုက်ကာ...

"ဂျီဂျီ..ဂျီဂျီ နေပါဦး ညည်း အဲဒီအခန်းကို လက်လွှတ်သွားဦးမယ် သေချာရက်ချိန်းခဲ့ရဲ့ လား ဘယ်နေ့ပြောင်းလာမယ် ပြောခဲ့လဲ"

ဂျီဂျီကျောပေးလျက်နှင့် ခြေလှမ်းတုန့်သွားသည်။ ။ သူမ စိတ်ဆိုးလျှင် အရင်ဆုံး သိသာစေတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ တင်းတင်းစေ့လျ က် ပါးစပ်ထဲက အကျိတ်အခဲတို့ ကို ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ပြန်မျိုချသည်။ ။ ပြီးမှ ဖန်ဆင်းယူလိုက်ရသည့် အသစ်အသစ်သော ကြည်လင်မှုများ နှင့်

"ရတယ် ဒေါ်လေး၊ အခန်းက အဆင်သင့်ပဲ ဂျီဂျီသွားနိုင်တဲ့ နေ့ သွား ရုံပဲ ပိုက်ဆံပြည့်တာနဲ့ သွားမှာ ပါ"

"မဟုတ်ပါဘူးအေ ညည်းအခန်းထပ်ရှာနေရမှာ စိုးလို့ ပါ ပြောင်းမှ သေချာပြီဆိုရင် ညည်းတို့ နေတဲ့ အခန်းကိုဖျက်ပြီး ကျောနောက်မှာ ပျဉ် ကပ်ရိုက်လိုက်တော့မလို့ အဖီဆွဲတယ်ဆိုတာ အိမ်နာတယ်လေ"

ပြောစကားတိုင်းဟာ နားထဲမှာ သံပူရည်စီးကြောင်းကြီး တိုးဝင်သွားသလိုပါ။ ပြောင်းပါမယ် ပြောမိကာမှ ပဲ ကိုယ်မဆင်းရသေး ဘဲ အခန်းကို ဖျက်ချပစ်တော့မလားမသိ။

ရှက်ခြင်း နာကြည်းခြင်းများ နှင့် အံ့ကြိတ်ထားမိသည်။ ။ မေမေအတွက် တစ်လပြည့် ဆွမ်းကျွေးပြီး ရန်ကုန်ကို ထွက်လာခဲ့တာလည်း တစ် လကျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။

လာခဲ့တုန်းကလည်း ဦးလေးအိမ်ဝိုင်းထဲမှာ နေစရာလေးတစ်ခု

တောင်းပြီး စားသောက်ဖို့ အတွက် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဖို့ ရောက်ရောက်
ချင်းပဲ ဒီအစီအစဉ် မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာကို သိလိုက်သည်။ ဒါကြောင့်
အလုပ်ကို သည်းကြီးမည်းကြီး ရှာတာပါပဲ။ ရှာလေ ရှားလေဖြစ်နေသ
လား မသိ။

နေကာလည်း သူလက်လှမ်းမီသမျှ လိုက်ပို့ပေး ပြောပေးနှင့် ကူညီ
နေခဲ့သည်။ သူမလည်း တစ်ချက်မှ အငြိမ်နေခဲ့တာ မရှိဘဲ ဒီနေ့ထိ အ
လုပ်က ပြေးနေသည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဂျီဂျီခြေစုံရပ်၍ အကြံထုတ်နေဆဲ သူမရှေ့သို့ အရိပ်ကလေးတစ်ရိပ်
ရောက်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရေဆန်။

"မမ"

"ဟင် မောင်လေး ညီညီကော"

"အိပ်နေတယ်"

"ဟုတ်လား"

ဂျီဂျီ ရေဆန့်လက်ကိုဆွဲကာ နောက်ဖေးခန်းလေးထဲ အတူဝင်ခဲ့သ
ည်။ စောင်ပုခက်လေးထဲမှာ လေဆန်က အိပ်နေရှာ၏။ လျော့ရဲရဲ လက်
က လေး : ၃၂ စ် ၆ က် ထဲ မှာ လွတ်နေသော နို့ဘူးလေးက
ရင်ဘတ်လေးပေါ်မှာ ကုန်လုကုန်ခင် နို့ရည်လေးတွေနှင့်...

ရင်ထဲမှာ နင့်သွားမိ၏။ မေမေရယ် မောင်နှမသုံးယောက်ရယ် ဘဝ
လေးဟာ ဆင်းရဲခဲ့ဖူးတာမရှိ။ ရက်စက်လိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာ...

မေမေ ခဏခဏ ညည်းညူဖူးသည့် စကားတွေပါ။ ဒါတောင် မေမေ
မသေဆုံးမီက ခုလောက်ထိ မဆင်းရဲခဲ့သေး။ ခုတော့ စောင်ပုခက်နဲ့ အိ
ပ်နေရှာသည့် ကလေးအဖြစ်ကို မမြင်ရန်နိုင်။

"မမ"

"ဟင်"

"အလုပ်ရလားဟင်"

"ဪ...အင်း၊ ရတော့မှာ မနက်ဖြန်လောက်ဆို အဆင်ပြေမှာ ပါ"

အလုပ်ရမှ ပိုက်ဆံရမည်ဆိုတာလောက်ပဲ သိရှာသော မောင်လေးကို နားလည်လွယ်အောင် ခေါင်းပဲညိတ်ပြမိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ရေဆန် မျက်နှာလေးမှာ ခါတိုင်းလို "ဟုတ်လား ပိုက်ဆံ ရတော့မှာ ပေါ့နော်" စသဖြင့် ဝမ်းသာအားရသံ ထွက်မလာဘဲ ငေးငိုက်လျက်မှ ...

"ဒေါ်လေးက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ပြောနေတာ မမမှာ အလုပ် မရှိဘူးတဲ့ ဘယ်တော့မှ လည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ဦးလေးကို ကပ်တွယ်နေဖို့ ရောက်လာတာတဲ့ "

"ဟင်"

"မောင်လေးတို့ ကို နှင်ချပစ်မှာ တဲ့ "

"သူ နှင်ချဖို့ မလိုပါဘူး မမတို့ က ပြောင်းမှာ ပဲဟာ"

"ဟင် ပြောင်းမယ် ဟုတ်လား"

ထိုင်နေသည့် သူမပခုံးလေးကို ကိုင်လှုပ်၍ ရေဆန်က စိတ်ဝင်စား မေးလာ၏။ ဂျီဂျီနောက်ထပ် ခေါင်းညိတ်ဖို့ ခက်သွားသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မာနကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ချသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် မမတို့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်မယ်၊ လောလောဆယ် မကျွမ်းကျင်တာကို မလုပ်ဘဲ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ပြီး ဘာလုပ်စားမယ်ဆိုတာ တော့ ဘေးခြံက အန်တီတို့နဲ့ တိုင်ပင်ရမှာ ပဲ"

ကလေးလေးပေမယ့်လည်း အနားမှာ တိုးတိုးဖော်မရှိတော့ ကလေး
ကိုပဲ လူကြီးလုပ်၍ ရင်ဖွင့်မိသည်။ ။ ရေဆန်ကလည်း ကလေးဦးနှောက်
လေးနှင့် လက်လှမ်းမီသမျှတော့ တွေးတောရှာ၏။

"အိမ်ပြန်မယ် ဟုတ်လား၊ အိမ်ကို မမ ရောင်းပစ်ခဲ့ပြီဆို"

"ရောင်းခိုင်းခဲ့တာပါ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးတော့ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး "

တကယ်တော့ မိဘ၏ အမွေအနှစ်တစ်ခုကို သူမအလိုဆန္ဒဖြင့် ဘယ်
တော့မှ ရောင်းမည်မဟုတ်ပါ။ မေမေဆုံးခဲ့တာလည်း ဒီအိမ်ကြောင့်ပဲ
ဖြစ်၏။

"သမီးရယ် ညည်းတို့ အဖေ မိုက်ခဲ့တာ မေမေဆင်းရဲရမှာ ကို
မကြောက်ပါဘူး ညည်းတို့ တွေ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်တော့မှာ "

ဖေဖေ အသောက်အစား လောင်းကစားတွေဖက်၍ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်
က စီးပွားရေးတွေလည်း အခြေပျက်ခဲ့သည်။ ။ နောက်ဆုံး တိုက်နဲ့
ခြံကိုပါ သူများ လက်ထဲ ထိုးပေးပစ်ခဲ့၏။ ပြင်ဆင်မရနိုင်တော့သည့်အ
ထိ နွံနစ်နေတော့မှ ဖွင့်ပြောပြီး ထိုညမှာ ပဲ ဖေဖေ အိမ်ပြန်မရောက်ခဲ့
တော့ပေ။

မနက်ကျတော့ လမ်းဘေးသစ်ပင်ကို ဝင်ဆောင့်တိမ်းမှောက်နေ
သော ကားနှင့် ဖေဖေအလောင်းကိုပဲ တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ။ ကလေးနှစ်
ယောက်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မေမေက လှဆဲပဆဲသာ၊ တိုက်နဲ့ ခြံကို
သိမ်းပိုက်မည့် ဦးသိန်းမင်းက မေမေ့ကို သနားသလို ညှာတာသလိုနှင့်
အပြောကောင်းကောင်း နှင့် အချို့သတ်၏။

"အဲဒီလူကြီးနဲ့ မတွဲနဲ့ မေမေ ဒီလူကြီးက မိန်းမကို သိပ်ကြောက်ရ

တာ သူ့မိန်းမကလည်း တော်တော်စွာတာတဲ့ "

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် သူ့မိန်းမနဲ့ ကွဲနေပါပြီ ဒေါ်ကေသီကျော်က နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီတဲ့ သူနဲ့ အလိုက်အထိုက် မဆက်ဆံရင် မေမေတို့ ခုချက်ချင်း ဒီခြံထဲက ထွက်ကြရမှာ "

"ဘာဖြစ်လဲ မေမေ ခုကော သူကပြန်ပေးမှာ မို့လို့ လား"

ဂျီဂျီက အရွယ်ရောက်နေပြီမို့ မာနစကားပြောသည် ။ ပြီးတော့ ရှက်လည်း ရှက်တတ်နေပါပြီ။ ထို့ပြင် မေမေက နုနုငယ်ငယ်လှပတုန်း။ ဦးသိန်းမင်းကြီးက မည်းမည်းတောင့်တောင့်နှင့် အသက်က ငါးဆယ်ကျော်။ ဂျီဂျီက ရုန်းကန်ဖို့ စကားစတိုင်း မေမေက ခေါင်းခါ၏။

"မေမေ သတ္တိမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်ဘဝတစ်ခုကို တစ်ကနေစပြီး ထူထောင်ကြရင် သမီးတို့ ကို ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ ပြန်ထားနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး သမီးဘဝမှာ စားနေရရုံနဲ့ မပြီးဘူး တကယ်တမ်း လှဖို့ ပဖို့ လိုအပ်လာတဲ့ အရွယ်လေးတွေကျမှ သူများ လို လူတမ်းစေ့ မဝတ်နိုင် မစားနိုင်ရင် သမီးတို့ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြမလဲ"

မေမေပူတာကတစ်မျိုး ဂျီဂျီသတိထားမိတာက တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ နောက်ပိုင်းမှာ မေမေအမူအရာတွေ ပျက်လာခဲ့သည် ။ အပြင်က ပြန်လာတိုင်း မျက်နှာမကောင်းပေ။

"မေမေ ဟိုလူကြီးရောက်နေပြန်ပြီ စကားပြောပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ အဲဒီလူကြီးကို သမီး တအားမုန်းတာပဲ"

အဖြစ်တွေကို ဂျီဂျီ အစက ဘာမှ မသိခဲ့ပါ။ ဤသို့ပြောပြီး နောက်တစ်ခါ နှစ်ခါမှာ ဦးသိန်းမင်း အိမ်ရောက်မလာတော့ဘဲ မေမေပဲ အပြင်သွားတတ်သည် ။ နောက်ထပ် မကြာသော ကာလတစ်ခုမှာ ပဲ မေ

မေ အခန်းထဲမှာ ကျိတ်ငိုနေတာကို တွေ့ခဲ့ရ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"သမီးလေး"

မေမေ ဂျီဂျီကို ဖက်ငိုပြန်သည် ။

"မေမေလေ မေမေမှားခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ ဒီအမှားထဲမှာ တဏှာရာဂစိတ် လုံးဝမပါပါဘူး သမီးရယ် ဒီတိုက်နဲ့ ခြံကြီး ပြန်ရဖို့ ပါ"

ထပ်သိလိုက်ရပြန်သည် ။ ဦးသိန်းမင်း အခွင့်အရေးတွေယူ၍ ခြေတော်တင်လိုက်ခြင်းကြောင့် မေမေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့၏။

"မေမေ သူနဲ့ ယူရတော့မယ် သမီးရယ် မေမေလေ ခန္ဓာကိုယ်ကို စတေးခဲ့တုန်းက သမီးနဲ့ သားအတွက် စွန့်လွှတ်ခဲ့တာပါ သမီးတို့ အဖေ နေရာကို ပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့"

ဦးသိန်းမင်းကလည်း နေရာယူတော့မည့် လူတစ်ယောက်လို အိမ်မှ လူသိရှင်ကြားဝင်ထွက် လာခဲ့သည် ။ သည် တုန်းက တိုက်နဲ့ ခြံနဲ့ ဝယ်ထားသည့် စာချုပ်ကို ပြန်ရခဲ့သော်လည်း ဝမ်းမသာနိုင်ခဲ့ကြပေ။

"ကျွန်မတို့ သားအမိ ဒီမှာ ပဲနေမယ်၊ ရှင့်အိမ်ကို မလိုက်ဘူး"

ဟု မေမေပြောတော့လည်း ဦးသိန်းမင်း သဘောတူနေခဲ့တာ တကယ်တော့ သူ့မိန်းမနှင့် ဇယားတွေ မပြတ်လို့ မှန်း ဂျီဂျီတို့ မသိ။

ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး လူလေးဆယ်ယောက်လောက်နှင့် လက်ထပ်သည် ဆိုတာ လူလည်း သိပ်မသိခဲ့ပါ။

အားလုံးသိကြတာက ဒေါ်ပန်းနွယ် ဦးသိန်းမင်းဆိုသည့် သူဌေးနှင့် ငြိနေသည် ဆိုသည့် အဖြစ်။ နောက်မှာ တော့ ဦးသိန်းမင်း ရောက်မလာ

တော့ပေ။

လေထန်ကိုမွေးတော့ ဘဝကို စိတ်နာနာနှင့် လေထန်ဟု မှ ညှိရုံမက ဘဲ ချစ်စနိုးဖြင့် အဖျားဆွတ်ကာ ချစ်ဖူးဟု ခေါ်ခဲ့သော မောင်လေးကိုပါ ရေဆန်ဟု ပြောင်းပစ်ခဲ့သည် ။

"ဘာထူးလဲ သမီးရယ် သူတို့ တွေမွေးပြီးကတည်းက ဘဝက လှိုင်းထန် ရေဆန်ချည်းပဲ ဘာကောင်းခဲ့တာ ရှိသလဲ"

မေမေက ဦးသိန်းမင်း ရောက်လာနေတုန်းကလည်း ဦးသိန်းမင်း အိမ်ပေါ်တက်လာတာနှင့် ငရဲကျတော့မည့်လူလို သနားစဖွယ် ညှိုးငယ်နေတတ်ကာ မလာသည့် ရက်များမှာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ပေမယ့် ဘာမှ မကြာလိုက်ပါ။

"ဘယ်မှာ လဲ မင်းရဲ့ အမေ ဒေါ်ပန်းနွယ်ဆိုတာ"

အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လာသည့်ကားက ဦးသိန်းမင်း၏ ကားမဟုတ်သဖြင့် ဂျီဂျီကိုယ်တိုင် တံခါးထွက်ဖွင့်လိုက်မိသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး စိန်တွေရွှေတွေ ညွတ်အိလျက် လက်ပွေ့အိတ်ရှည်ကြီးကို လက်မှာ ချိတ်ထားသော ဒေါ်ကေသီကျော်က သူမကို အထင်မြင်သေးစွာ စေ့စေ့ကြည့်၏။

"သမီးက တော်တော်ကြီးနေပြီပဲ ဟွန့် ကိုယ့်သမီးအသက်အရွယ် ရှိနေတာတောင် ဒီလိုလုပ်ရဲသေးတာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ မင်းကော မရှက်တတ်ဘူးလား"

တိုက်ထဲကို တစ်လှမ်းချင်း ဝင် လာပြီး ရုံးတစ်ရုံးမှာ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးသည့် အရာရှိ တစ်ယောက်လို အားမနာတမ်း လှည့်ပတ်ကြည့်၏။ ထိုအချိန်မှာ လေထန်က ကတ္တီပါ ကော်ဇောလေးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်လျက် ရေဆန်ကားလေးတွေနဲ့ ဆော့ပြေးနေတာကို လိုက်ကြည့်

ကာ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်နေ၏။

"ဒီသေးသေးလေးက ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ရတဲ့ ကလေးပေါ့ ဟုတ်လား"

ကလေးနှစ်ယောက်နားမှာ မတ်တတ်ရပ် လက်ပိုက်၍ မေးတော့ ဂျီ
ဂျီထိုနားကို ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။

"ဘယ်ကလေးမှ မဟုတ်ဘူး အန်တီ အခု ပြန်ထွက်သွားပါ"

"ဘာပြောတယ်"

လက်ပိုက်ပြောကာ ဒေါ်ကေသီကျော် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွား၏။ ပြီး
တော့မှ ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် စိုက်ကြည့်ကာ..

"ငါက သနားသဖြင့် ပြောမလို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဝင်လာတာ မ
င်းက ကျယ်ရင် ငါကဘာမှ မအော်ရဲစရာ မရှိဘူး သဘောပေါက်လား"

အိမ်မှာ မေမေမရှိပေ။ ဂျီဂျီမာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ထို
အရှုပ်အထွေးကို နားမလည်ပါ။ ပြန်လှန်ချေပဖို့ ရှုပ်နေတာကို ရှင်းဖို့
ဘာမှ မသိ။ ဒေါ်ကေသီကျော်ကသာ...

"ဒီခြံနဲ့ တိုက်ကို အပေါင်ခံထားတာက ငါ ကာလနဲ့ အတိုးနဲ့ တွက်ရ
င် ဆုံးနေပြီ မင်းတို့ ကို ကိုသိန်းပြန်ပေးထားလည်း ငါ့ဘက်က ပြဿနာ
ရှာလို့ ရတယ် ဒါပေမဲ့ ကလေးတောင် ရနေပြီဆိုတော့ ရှိပါစေတော့
နောက်ထပ် ကိုသိန်းကို မဆက်သွယ်ဖို့ မင်းမေမေကိုပြောလိုက် ပြီး
တော့ အရှက်မကွဲချင်ရင် တိုက်ကို မင်းတို့ အနေနဲ့ ပြန်ရောင်းလိုက် ပြီး
ရင် ငါ့ကို အရင်းကိုပဲပြန်ဆပ် ငါအလကားမပေးနိုင်ပေမယ့် မရက်စက်
ချင်ပါဘူး။ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ပြန်လဲယူတဲ့ သဘောပေါ့ ရှင်းတယ်နော်၊
နောက်ထပ် ခြောက်လအချိန်ပေးမယ်၊ ခြောက်လကျော်လို့ မှ မပြောင်းရ
သေးဘူး ဆိုရင် မင်းတို့ ဘဝ ရေစုန်မျောပြီမှတ်"

ကြိမ်းဝါးပြီးမှ ပြန်သွားသည် ။ မေမေ ပျော့ပျော့ခွေခွေ နွမ်းဖက်နေတာကို ဒီစကား ထပ်မပြောရက်ပေမယ့် ဂျီဂျီဆုံးဖြတ်လို့ မရသည့်ကိစ္စမို့ ပြောပြရသည် ။ ပြောလိုက်တာနှင့် မေမေ အိပ်ရာထဲလဲလိုက်တာ မထနိုင်တော့ပေ။ ထိုအချိန်မှာ မေမေဘေးကို ရောက်လာသူက အနားမှာ မေမေနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ဒေါ်မာလာမျိုးပဲ ဖြစ်သည် ။

"မမျိုးရယ် ကျွန်မ စွန့်စားခဲ့ရတာ ဒီခြံမြေလေးကို ဆုံးရှုံးရမှာ စိုးလို့ ပါ ဒီနည်းနဲ့ မစွန့်စား သင့်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ကျွန်မ ပျော့ညံ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ပျော့ညံ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ မပေးနိုင်ဘူး စာချုပ်တွေ အားလုံးက ကျွန်မလက်ထဲမှာ အရှက်ပဲကွဲကွဲ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကလေးတွေ နောင်ရေးအတွက် ကျွန်မရင်ဆိုင်တော့မယ် အားလုံးလည်း သိနေကြပါပြီ ဖြစ်မိကာမှ တော့ ရှက်ကြောက်နေတော့လည်း ဘာထူးမှာ လဲ"

မေမေက အားတင်းထားဖို့ ကြိုးစားရှာသည် ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲလိုက်တာ ကိုးရက်ပဲကြာသည် ။ နောက်ဆုံးအချိန်ဆိုတာကို ရောက်သွားခဲ့၏။

"မမျိုးရယ် ကျွန်မသားသမီးလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးပါနော် နှုတ်၏ စောင်မခြင်းဖြစ်ဖြစ် ကူညီပေးပါ ဖြစ်သင့်တဲ့ အတိုင်း"

နောက်ဆုံး အဆုံးမသတ်နိုင်ခဲ့သည့် စကားသံလေးကို ဂျီဂျီအခုထိ မမေ့နိုင် 'ဖြစ်သင့်တဲ့ အတိုင်း'ဆိုပြီး မေမေ ဘာဆက်ပြောမှာ လဲ

အနားမှာ ရှိနေသည် မို့ မေမေ တတွတ်တွတ်မှာ သမ္မု သူမအားလုံး ကြားနေရသည် ။ ထို့ကြောင့် မေမေဆုံးသွားသည် နှင့် တိုက်နဲ့ ခြံကို ရောင်းပေးဖို့ ဒေါ်မာလာမျိုး လက်ထဲအပ်ခဲ့ပြီး ဂျီဂျီ ထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်၏။ မေမေအတွက် တစ်လပြည့်ဆွမ်း ကပ်ပြီးတဲ့ အထိတောင် မနေချင်

ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

"သမီး မေမေဘဝပျက်ခံပြီး စွန့်လွှတ်ရယူခဲ့တဲ့ ဒီခြံကို မာနကြီးကြီးနဲ့ ပြန်ထိုးမပေးလိုက်နဲ့ နော် သမီးမနေချင်ရင်တောင် ပြန်ရောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရသင့်တာကို ယူထား"

စကားပြောနေနိုင်သမျှ မေမေ ဒါကိုပဲမှာ သည် ။

"မောင်လေးတွေကို ဂရုစိုက်ပါ တကယ်လို့ များ လေထန်ကို သူ့အဖေက ခေါ်မယ်ဆိုရင် သမီးထည့်ပေးလိုက်တော့ သူ့တာဝန် သူယူပါစေ"

ဆိုတာလည်း ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ရေဆန့်ကို ချစ်သလို လေထန်ကိုလည်း ဂျီဂျီ ချစ်သည် ။ နှစ်ယောက်လုံးက မေမေ မွေးဖွားခဲ့တာပဲမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပိုဘဲ ချစ်တာချင်လည်း တူသည် ။ ခုတော့ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရင်း အိမ်ရောင်းရမည့်ငွေကို စောင့်မည်ဆိုသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း မစောင့်နိုင်တော့ပေ။

ခဏတော့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ အားယူရဦးမည်သာ။ သို့သော် မနက်ကျရင်တော့ နေကာနဲ့ တိုင်ပင်ရမည်။
